

και τις καμπάνες που ηχούν
 στους λόφους
 μαζί της τώρα κι εγώ
 σκαρφαλωμένος
 σε αόρατη σκάλα στον ουρανό...»
 «Πόλεις στον ουρανό»

Αυτά, καθώς κάθομαι να γράψω για την καλοσύνη και την πραότητα μιας γενιάς που έφυγε, μαζί τους κι ο κύριος Μιχαλάκης, όλος χαμόγελο κι ένα βλέμμα αγάπης για όλους. Γι' αυτό τον άλλο κόσμο γράφω, που μας κράτησε και μας κρατά σ' όλα τα δύσκολα και τα άγρια της ιστορίας, με τον τρόπο της υπομονής που μας δίδαξε. Με την καρτερία της. Και προπαντός με την πραότητά της εν Χριστώ Ιησού. Με την καλοσύνη της. Την απαλότητά της. Τη στοργή της.

Δώσε, Θεέ μου, στον καθένα τον δικό του θάνατο
 δώσε στον καθέναν το θάνατο που γεννήθηκε από την ίδια του τη ζωή
 όπου έμαθε την αγάπη και τη δυστυχία.
 Γιατί εμείς δεν είμαστε παρά η φλούδα, το φύλλο
 μα ο καρπός που είναι ατο κέντρο του όλου
 είναι ο μεγάλος θάνατος που φέρει καθέναν μέσα του.

Ράινερ Μαρία Ρίλκε *Το βιβλίο της Φτώχειας και του Θανάτου*
 (μετάφραση Βασιλική Παπαγεωργίου) σ. 30